Europa-Parlamentet
2024-2029

Udenrigsudvalget

2026/2004(INI)

20.5.2026

UDKAST TIL BETÆNKNING

Mod en EU-strategi til beskyttelse og styrkelse af den internationale retsorden og dens institutioner, mekanismer og partnere
(2026/2004(INI))

Udenrigsudvalget

Ordfører: Mounir Satouri

INDHOLD

Side

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING 3

BEGRUNDELSE.....11

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

Mod en EU-strategi til beskyttelse og styrkelse af den internationale retsorden og dens institutioner, mekanismer og partnere

(2026/2004(INI))

Europa-Parlamentet,

– der henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 2, artikel 3, stk. 5, artikel 21, 23, 36 og 37,

– der henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 208, 212, 220 og 221,

– der henviser til De Forenede Nationers pagt,

– der henviser til de internationale grundlæggende menneskerettighedsinstrumenter,

– der henviser til konvention om De Forenede Nationers rettigheder og immuniteter, der blev vedtaget den 13. februar 1946,

– der henviser til Wienerkonventionen om traktatretten,

– der henviser til statutten for Den Internationale Domstol (ICJ),

– der henviser til Romstatutten for Den Internationale Straffedomstol (ICC),

– der henviser til alle internationale ad hoc-tribunaler og hybride/internationaliserede tribunaler, der er oprettet af FN,

– der henviser til den europæiske menneskerettighedskonvention,

– der henviser til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

– der henviser til trustfonden for ofre, der blev oprettet i 2004 af Forsamlingen af Deltagerstater i ICC, i overensstemmelse med Romstatuttens artikel 79,

– der henviser til aftalen mellem Den Internationale Straffedomstol og Den Europæiske Union om samarbejde og bistand af 10. april 2006[1],

– der henviser til sin beslutning af 21. januar 2026 om menneskerettigheder og demokrati i verden og Den Europæiske Unions politik på området – årlig betænkning 2025[2],

– der henviser til sin beslutning af 21. januar 2026 om gennemførelsen af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – årlig betænkning 2025[3],

[1] EUT L 115 af 28.4.2006, s. 50: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2006/313/oj.
[2] Vedtagne tekster, P10_TA(2026)0014.
[3] Vedtagne tekster, P10_TA(2026)0012.

– der henviser til den straffesag, som Den Russiske Føderations Undersøgelseskomité indledte den 20. marts 2023 mod embedsmænd ved ICC, herunder Karim Khan, Rosario Salvatore Aitala, Sergio Gerardo Ugalde Godínez og Tomoko Akane, på grundlag af påstået "ulovlig retsforfølgning",

– der henviser til de domme, der i december 2025 blev afsagt in absentia i Moskva mod anklageren og otte dommere ved ICC i anledning af sagen mod Vladimir Putin, herunder foranstaltninger rettet mod Karim Khan, Piotr Józef Hofmański, Tomoko Akane, Rosario Salvatore Aitala, Reine Alapini-Gansou, Sergio Gerardo Ugalde Godínez, Haikel Ben Mahfoud, Luz del Carmen Ibáñez Carranza og Bertram Schmitt,

– der henviser til Den Russiske Føderations indenrigsministeriums beslutning af 21. maj 2023 om at opføre anklageren ved ICC, Karim Khan, på den føderale liste over eftersøgte personer,

– der henviser til USA's National Emergencies Act (NEA) (lov om nationale nødsituationer) fra 1976 og USA's International Emergency Economic Powers Act (IEEPA) (lov om internationale økonomiske krisebeføjelser) fra 1977,

– der henviser til USA's præsidents dekret 14203 af 6. februar 2025 ("Imposing Sanctions on the ICC") (Sanktioner mod ICC), der er udstedt i medfør af IEEPA og NEA, som forbyder enhver form for væsentlig bistand, sponsorering eller ydelse af finansiel, materiel eller teknisk støtte til, eller varer eller tjenesteydelser til en udpeget person,

– der henviser til de gennemførelsesforanstaltninger, som de amerikanske myndigheder vedtog i 2025 i henhold til dekret 14203 – herunder de på hinanden følgende runder af udpegelser af embedsmænd ved ICC, navnlig Solomy Balungi Bossa, Luz del Carmen Ibañez Carranza, Reine Adelaide Sophie Alapini Gansou, Gocha Lordkipanidze, Erdenebalsuren Damdin, Karim Khan, Nazhat Shameem Khan, Mame Mandiaye Niang, Beti Hohler, Nicolas Guillou og Kimberly Prost, som blev udpeget den 6. februar, 5. juni, 20. august og 18. december 2025 – herunder indefrysning af aktiver, indrejseforbud og restriktioner for adgang til finansielle og digitale tjenester,

– der henviser til de tvangsforanstaltninger, som den amerikanske regering vedtog den 9. juli og 4. september 2025, og som berører FN-mandatindehavere, herunder den særlige rapportør om menneskerettighedssituationen i de palæstinensiske områder, der har været besat siden 1967, Francesca Albanese, samt organisationer, der samarbejder med ICC, herunder Al-Haq, Al Mezan Center for Human Rights og Palestinian Centre for Human Rights,

– der henviser til det midlertidige påbud, som dommeren ved den amerikanske forbundsdomstol for District of Columbia, Richard Leon, nedlagde den 13. maj 2026 om at standse sanktionerne mod Francesca Albanese ,

– der henviser til Rådets forordning (EF) nr. 2271/96 af 22. november 1996 om beskyttelse mod virkningerne af den eksterritoriale anvendelse af lovgivning vedtaget af et tredjeland og af foranstaltninger, som er baseret herpå eller er en følge heraf[4], med senere ændringer,

[4] EUT L 309 af 29.11.1996, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1996/2271/oj.

– der henviser til oprettelsen af databasen med bevismateriale om de alvorligste internationale forbrydelser (CICED) i 2022 og Det Internationale Center for Retsforfølgning af Aggressionsforbrydelsen mod Ukraine (ICPA) i juli 2023 inden for Eurojust,

– der henviser til Rådets afgørelse 2011/168/FUSP af 21. marts 2011 om Den Internationale Straffedomstol og om ophævelse af fælles holdning 2003/444/FUSP[5],

– der henviser til den handlingsplan, som det Europæiske Råd vedtog den 12. juli 2011 som opfølgning på Rådets afgørelse 2011/168/FUSP af 21. marts 2011 om Den Internationale Straffedomstol og om ophævelse af fælles holdning 2003/444/FUSP[6],

– der henviser til Rådets konklusioner af 16. november 2015 om EU's støtte til retsopgør i en overgangsperiode,

– der henviser til EU's retningslinjer vedrørende menneskerettighedsforkæmpere, der blev vedtaget i juni 2004 og ajourført i 2008, og til sin beslutning af 16. marts 2023 om EU's retningslinjer vedrørende menneskerettighedsforkæmpere[7],

– der henviser til aftalen om oprettelse af den særlige domstol for aggressionsforbrydelsen mod Ukraine, herunder statutten for den særlige domstol af 25. juni 2025 for Ukraine og Europarådet,

– der henviser til Rådets konklusioner af 27. januar 2025 om EU's prioriteter i FN's menneskerettighedsfora i 2025,

– der henviser til Rådets konklusioner af 30. januar 2026 om EU's prioriteter i FN's menneskerettighedsfora i 2026,

– der henviser til EU-handlingsplanen om menneskerettigheder og demokrati 2020-2024, der er forlænget til 2027,

– der henviser til Kommissionens meddelelse af 12. november 2025 med titlen "EU-strategien for civilsamfundet" (COM(2025)0790),

– der henviser til den fælles meddelelse af 12. november 2025 fra Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik med titlen "Det europæiske demokratiskjold: Styrkelse af stærke og modstandsdygtige demokratier" (JOIN(2025)0791),

– der henviser til den fælles meddelelse af 5. juni 2025 fra Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik med titlen "En international digital strategi for Den Europæiske Union" (JOIN(2025)0140),

– der henviser til statutten for Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol), navnlig artikel 2, som kræver, at organisationen handler i overensstemmelse med åndenen i FN's menneskerettighedserklæring,

---

[5] EUT L 76 af 22.3.2011, s. 56, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/168/oj.
[6] EUT L 76 af 22.3.2011, s. 56, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/168/oj.
[7] EUT C, C/2023/409, 23.11.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/409/oj.

– der henviser til EU's visumkodeks og den tilhørende håndbog,

– der henviser til forretningsordenens artikel 55,

– der henviser til udtalelse fra Retsudvalget,

– der henviser til betænkning fra Udenrigsudvalget (A10-0000/2026),

A. der henviser til, at EU's tilsagn om at støtte den internationale retsorden er forankret i dets politikker for optræden udadtil, som har til formål at værne om menneskerettighederne og retsstatsprincippet; der henviser til, at de centrale foranstaltninger omfatter finansiering og forsvar af ICC gennem eksisterende retlige instrumenter, finansiering af foranstaltninger vedrørende placering af ansvar gennem instrumentet for naboskab, udviklingssamarbejde og internationalt samarbejde – et globalt Europa, styrkelse af retsopgør, ydelse af bistand til efterforskning og erstatning til ofre, støtte til Eurojust samt FN-støttede efterforskningsmekanismer, partnerskaber med civilsamfundsorganisationer og styrkelse af det retlige samarbejde med tredjelande; der henviser til, at statutten om spærring[8] er et retligt redskab, der kan anvendes til at beskytte interessenter mod de eksterritoriale virkninger af udenlandske sanktioner;

B. der henviser til, at artikel 3 og 21 i TEU kræver sammenhæng mellem EU's interne handlinger og dets optræden udadtil; der henviser til, at manglende støtte til mekanismer i den internationale retsorden og manglende overholdelse af internationale forpligtelser ville undergrave troværdigheden af EU's optræden udadtil;

C. der henviser til, at støtte til ICC og opbygning af netværk til at fremme Romstatuttens universalitet og integritet er en specifik foranstaltning i EU-handlingsplanen om menneskerettigheder og demokrati 2020-2027;

D. der henviser til, at ICC som domstol, der træffer afgørelse i sidste instans, er fuldt integreret i retssystemet i alle stater, der er parter i Romstatutten;

E. der henviser til, at tvangsforanstaltninger pålagt af lande, der ikke er parter i Romstatutten, er rettet mod enkeltpersoner, herunder EU-borgere og enheder, der arbejder med internationale ansvarlighedsmekanismer, såsom dommere og anklagere ved ICC, FN-mandatindehavere og civilsamfundsorganisationer; der henviser til, at sådanne foranstaltninger truer processer til placering af ansvar og domstolenes uafhængighed og har en eksterritorial virkning i EU;

F. der henviser til, at sådanne tvangsforanstaltninger er ulovlige og udgør en alvorlig trussel mod EU's og medlemsstaternes suverænitet;

G. der henviser til, at en række civilsamfundsorganisationer, der dokumenterer internationale forbrydelser, udsættes for tvangsforanstaltninger på grund af deres samarbejde med ICC eller med ikkestatslige organisationer, der samarbejder med ICC eller med FN-mandatindehavere;

H. der henviser til, at sådanne tvangsforanstaltninger hæmmer deres evne til at indsamle,

[8] Rådets forordning (EF) nr. 2271/96 af 22. november 1996 om beskyttelse mod virkningerne af den eksterritoriale anvendelse af lovgivning vedtaget af et tredjeland og af foranstaltninger, som er baseret herpå eller er en følge heraf (EFT L 309 af 29.11.1996, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1996/2271/oj).

bevare og fremsende bevismateriale og dermed bringer processer til placering af ansvar og ofrenes rettigheder i fare;

I. der henviser til, at banker, forsikringsselskaber og betalingsudbydere risikerer bøder og udelukkelse fra markederne, hvis de opretholder eller etablerer forbindelser med ICC eller enheder og enkeltpersoner, der er omfattet af sådanne tvangsforanstaltninger; der henviser til, at dette har ført til udbredt overdreven overholdelse fra private aktørers side for at mindske deres risikoeksponering; der henviser til, at overdreven overholdelse og eksterritoriale virkninger kommer til udtryk i afbrydelse af væsentlige tjenester til enkeltpersoner og organisationer;

J. der henviser til, at de eksterritoriale virkninger af sådanne foranstaltninger forstærkes af, at de globale, finansielle, digitale og teknologiske systemer er strukturelt afhængige af infrastruktur uden for EU;

K. der henviser til, at behovet for at afbøde disse virkninger er presserende, da de svækker efterforskninger, beskyttelse af vidner samt indsamling og bevarelse af bevismateriale, skaber afskrækkende virkninger, herunder selvcensur, og resulterer i mindre samarbejde med ansvarlighedsmekanismer;

L. der henviser til, at det brede kompleks af eksisterende EU-støtteinstrumenter til den internationale retsorden bør vurderes for at identificere effektivitetskløfter, såsom manglen på en målrettet, omfattende EU-strategi;

M. der henviser til, at Parlamentet i sin beslutning af 21. januar 2026 om menneskerettigheder og demokrati i verden og EU's politik på området (årlig betænkning 2025) bekræftede sin fulde støtte til ICC som en væsentlig søjle i den international retsorden, understregede, at dens uafhængighed og upartiskhed skal beskyttes mod politisk pres og tvangsforanstaltninger, opfordrede til fuldt samarbejde med ICC og understregede civilsamfundsorganisationernes afgørende rolle;

N. der henviser til, at de internationale bestræbelser på placering af ansvar, herunder oprettelsen af ICPA og CICED inden for Eurojust, viser effektiviteten af en koordineret indsats for at styrke mekanismerne i den internationale retsorden;

O. der henviser til, at Rådets forordning (EF) nr. 2271/96, med senere ændringer, blev vedtaget for at beskytte fysiske og juridiske personer i EU mod den eksterritoriale anvendelse af tredjelandes lovgivning;

P. der henviser til, at Parlamentet gentagne gange har opfordret Kommissionen til at aktivere EU's statut om spærring for at beskytte ICC;

Q. der henviser til, at bilaget til Rådets forordning (EF) nr. 2271/96 ikke er blevet ajourført for at afspejle den seneste udvikling;

R. der henviser til, at en aktivering af statutten om spærring ville vise EU's evne til at bevare integriteten af sin retsorden over for de eksterritoriale virkninger af foranstaltninger truffet af tredjelande og til at opretholde EU's suverænitet; der henviser til, at aktivering af statutten også ville være et stærkt symbol på EU's støtte til den international retsorden, dens aktører og partnere samt yde væsentlig støtte til EU's økonomiske aktører ved at udstikke klare retningslinjer; der henviser til, at en fortsat

manglende aktivering vil kunne udgøre en potentiel overtrædelse af EU's forpligtelse i henhold til dets samarbejdsaftale med ICC;

Udvikling af en EU-strategi til styrkelse af den internationale retsorden og beskyttelse af europæisk suverænitet

1. minder om, at respekt for beskyttelse og håndhævelse af international strafferet gennem både defensive og positive handlinger er klare mål for EU's udenrigspolitik;

2. bemærker, at EU har udviklet vigtige retlige, diplomatiske, operationelle og finansielle instrumenter til støtte for den internationale retsarkitektur, FN-støttede efterforskningsmekanismer, særlige domstole støttet af Europarådet og FN, initiativer til retligt samarbejde og ICC;

3. fordømmer på det kraftigste alle ensidige udenlandske tvangsforanstaltninger, der anvendes eller trues med, som er rettet mod internationale multilaterale retsinstitutioner og FN-mandatindehavere samt de menneskerettighedsorganisationer, der samarbejder med dem;

4. mener, at sådanne foranstaltninger og deres eksterritoriale anvendelse er ulovlige og udgør en indblanding, der truer den europæiske suverænitet, og at de har afsløret betydelige mangler og utilstrækkeligheder i EU's evne til at beskytte den internationale retsordens interessenter og forsvare EU's autonomi;

5. opfordrer EU til at iværksætte diplomatiske og retlige skridt med henblik på at ophæve alle ensidige udenlandske tvangsforanstaltninger;

6. opfordrer til en omfattende vurdering af de eksisterende EU-værktøjer, der støtter den internationale retsorden, med henblik på at identificere og afhjælpe mangler, såsom fraværet af en dedikeret, omfattende EU-strategi, mangel på beskyttelsesmekanismer for sanktionerede interessenter, utilstrækkelig lovgivningsmæssig klarhed og operationelle garantier mod private aktørers overdrevne overholdelse samt begrænset finansiel forudsigelighed for internationale aktører på området for placering af ansvar;

7. opfordrer Kommissionen og næstformanden for Kommissionen/Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik til, i partnerskab med Parlamentet, at foreslå en omfattende strategisk EU-ramme til at respektere, beskytte og styrke den internationale retsorden og dens institutioner, mekanismer og partnere mod ensidige udenlandske tvangsforanstaltninger og andre former for indblanding; kræver, at der foretages en omfattende høring af civilsamfundsorganisationer i forbindelse med udarbejdelsen af en sådan strategi;

8. opfordrer Kommissionen til at vedtage en handlingsplan, der er integreret i den strategiske ramme, for at løse alle problemer, der opstår som følge af den eksterritoriale anvendelse af ensidige udenlandske tvangsforanstaltninger, gøre det muligt for sanktionerede enheder og enkeltpersoner at bevare adgangen til IT-udbydere, bankkonti, forsikrings- og sygesikringsdækning samt afbøde risiciene for fragmenterede nationale politikker og ekstern afhængighed; understreger behovet for et styrket tværtjenstligt samarbejde med henblik på en konsekvent EU-reaktion i denne henseende;

9. opfordrer indtrængende Kommissionen til at aktivere EU's statut om spærring som et vigtigt og umiddelbart instrument til at modvirke de eksterritoriale virkninger af udenlandske ensidige tvangsforanstaltninger;

Respekt for, beskyttelse af og styrkelse af den internationale retsordens institutioner og mekanismer

10. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at afhjælpe manglen på fuld national gennemførelse af Romstatutten;

11. opfordrer indtrængende den ungarske regering til som en prioritet at annullere sin udtræden af Romstatutten;

12. bekræfter på ny Romstatuttens centrale betydning for ICC og opfordrer Det Europæiske Råd til at arbejde hen imod en udtrykkelig medtagelse heraf i gældende EU-ret;

13. beklager, at tvangsforanstaltninger fra tredjelande og den reelle trussel om sådanne foranstaltninger mod aktører i den internationale retsorden omdirigerer institutionelle og menneskelige ressourcer væk fra det centrale arbejde med efterforskning, retsforfølgning, beskyttelse af vidner og ofre samt dokumentation, skaber en afskrækkende virkning, herunder selvcensur blandt institutioner og civilsamfundsorganisationer, og bringer beviskæden, integriteten og antageligheden af bevismateriale, der er indsamlet til brug i retssager, i fare;

14. roser international ansvarlighedspraksis, såsom Eurojusts forbindelses-anklagersystem og CICED; opfordrer til, at sådanne instrumenter anvendes i bredere omfang i hele verden;

15. opfordrer Kommissionen til at foreslå en ajourføring af Europols mandat, således at ICC-arrestordrer automatisk overføres til og eksekveres af fuldbyrdelsesstaten; opfordrer til, at Europols immunitetsordning bringes i overensstemmelse med artikel 27 i Romstatutten;

16. bekræfter på ny FN's afgørende rolle med hensyn til at sikre international ansvarlighed; opfordrer EU og medlemsstaterne til at styrke deres støtte til internationale straffedomstole og efterforskningsmekanismer, der er oprettet af FN;

Respekt for, beskyttelse af og støtte til alle interessenter, der arbejder med ansvarlighed og retfærdighed

17. anerkender den centrale rolle, som civilsamfundsorganisationer spiller med hensyn til at dokumentere og indsamle beviser for internationale forbrydelser og yde juridisk ekspertise og støtte til ofre samt i forbindelse med en bredere overvågnings- og fortalerindsats for den internationale retsorden;

18. beklager, at interessenter, der på grund af deres arbejde med ansvarlighed er mål for udenlandske tvangsforanstaltninger , står over for alvorlige begrænsninger i dagligdagen, herunder manglende adgang til banktjenester og finansielle transaktioner, forsikringsdækning, digitale konti samt mobilitet;

19. understreger, at sådanne organisationer og enkeltpersoner, herunder EU-borgere, skal beskyttes effektivt mod den eksterritoriale virkning af sådanne tvangsforanstaltninger; opfordrer Kommissionen til at mindske strukturelle sårbarheder ved at udvikle en europæisk uafhængig finansiel og digital infrastruktur, herunder et suverænt europæisk betalingssystem;

20. opfordrer EU til offentligt at støtte civilsamfundsorganisationer og -institutioner, der er mål for sådanne tvangsforanstaltninger, for at gøre det muligt for dem at fortsætte deres arbejde; opfordrer EU og medlemsstaterne til at lette visumprocedurerne for ICC-vidner og menneskerettighedsforkæmpere, der arbejder med ansvarlighed, herunder gennem hastebehandling af ansøgninger og udstedelse af både Schengenvisa og nationale visa som foreskrevet i visumkodeksen og den tilhørende håndbog;

21. misbilliger, at den eksterritoriale rækkevidde af ensidige tvangsforanstaltninger ofte forstærkes på grund af overdreven overholdelse hos private aktører, som enten opererer udelukkende i EU eller inden for globalt integreret finansiel og teknologisk infrastruktur;

22. opfordrer Kommissionen til at afbøde den retlige usikkerhed, som private aktører står over for som følge af udenlandske tvangsforanstaltninger, ved at vedtage EU-retningslinjer for at imødegå overdreven overholdelse og ved at tilvejebringe beskyttelsesmekanismer;

°

° °

23. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen.

BEGRUNDELSE

Den moderne internationale retsorden har officielt været baseret på ret snarere end magt siden afslutningen af anden verdenskrig, navnlig med vedtagelsen af De Forenede Nationers pagt i 1945. Dette historiske vendepunkt blev drevet af USA og dannede grundlag for De Forenede Nationers arkitektur og den internationale retsorden samt for Den Europæiske Union. Disse skæbner var indbyrdes forbundne under multilateralismens og folkerettens auspicier, som skulle beskytte menneskeheden mod et "aldrig mere".

Siden da er folkeretten naturligvis blevet anvendt uensartet og ofte trådt under fode. Dette har dog aldrig været noget, man var stolt af. Situationen har nu ændret sig – navnlig på grund af den nationalpopulistiske bevægelses fremmarch på verdensplan. Angreb på retsstaten og den internationale retsorden vedstås nu åbenlyst. De er blevet indbegrebet af en ideologi, der vender sig mod menneskerettighedernes universalitet, og de udspringer ikke længere udelukkende fra diktaturer.

Lad os huske, hvad det er, vi taler om, når vi taler om den internationale retsorden; Vi taler om krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden, folkedrab og aggressionsforbrydelser. I vores særlige kapitel af historien har ICC's efterforskninger af den russiske aggressionskrig mod Ukraine, overtrædelser begået under den amerikanske tilstedeværelse i Afghanistan og folkedrabet begået af Israel i Gaza, ført til russiske og amerikanske sanktioner mod dommere og embedsmænd ved ICC, FN's særlige rapportører og de NGO'er, der hjælper med at dokumentere disse begivenheder.

EU's ansvar for at beskytte det internationale retsorden i vor tids udfordringer vil blive afgørende for vores fremtid. Den Europæiske Unions suverænitet i sin menneskerettighedsbaserede udenrigspolitik trues i sandhed i stigende grad af ensidige, udenlandske tvangsforanstaltninger (der anvendes eller trues med), som er rettet mod internationale retsinstitutioner samt mod enkeltpersoner og organisationer, der samarbejder med dem. Sådanne foranstaltninger har en direkte indvirkning på aktører, der samarbejder med retsinstitutioner såsom Den Internationale Straffedomstol, herunder i Europa, hvilket for de berørte resulterer i lukning af bankkonti, manglende adgang til det finansielle kredsløb samt tab af væsentlige IT- og forsikringstjenester . Først og fremmest er disse foranstaltninger – ved at tillade straffrihed – en hån mod ofrene. De bringer efterforskninger og sikring af bevismateriale i fare ved at true de civilsamfundsorganisationer og FN-mekanismer, der er aktive på området. Konsekvenserne er mangeartede. De undergraver menneskerettighedsforkæmperes arbejdsvilkår, medlemsstaternes domstolsuafhængighed og retsstatsprincippet, samtidig med at de afdækker strukturelle sårbarheder i Den Europæiske Unions finansielle og teknologiske infrastrukturer. De skaber også usikkerhed for økonomiske aktører på tværs af EU og afslører klare overtrædelser af EU's autonomi.

I betænkningen opfordres til en omfattende EU-strategi til at beskytte og styrke den internationale retsorden og dens institutioner, mekanismer og partnere. Den bekræfter på ny Den Europæiske Unions forpligtelse over for Romstatutten, menneskerettighedslovgivningen og ansvarliggørelse for masseforbrydelser, samtidig med at den opfordrer til hasteforanstaltninger for at beskytte europæiske interessenter ved at styrke Unionens retlige, finansielle og teknologiske suverænitet. Betænkningen understreger behovet for at beskytte private aktører, civilsamfundsorganisationer, menneskerettighedsforkæmpere og alle enkeltpersoner, der samarbejder med mekanismerne i den internationale retsorden, mod

ulovlig ekstern tvang og praksisser med overdreven overholdelse. Den opfordrer endvidere EU til fuldt og konsekvent samarbejde med Den Internationale Straffedomstol, hurtig aktivering af EU's statut om spærring samt udviklingen af modstandsdygtige europæiske infrastrukturer – herunder suveræne betalingssystemer og digitale systemer – der er i stand til at beskytte europæerne og bevare den internationale retsordens integritet.